

MOZUS AUGŠĀMCELŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4Moz 20:1–13, 5Moz 31:2, 5Moz 34:4, 5Moz 34:1–12, Jūdas 1:9, 1kor 15:13–22.

ATMIŅAS PANTS:

“Turpretim virseņģelis Miķelis, kad viņam bija Mozus miesas dēļ vārdu cīņa ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: Tas Kungs lai tevi soda!” (Jūdas 1:9)

Kā mēs redzējam visu šo ceturksni, Mozus ir centrālais mirstīgais 5Moz grāmatā. Tajā dominē viņa dzīve, viņa raksturs, viņa vēstis. Lai gan, jā, 5Moz grāmata ir par Dievu un Viņa mīlestību uz “am yisraēl”, “Israēla tautu”, Dievs bieži izmantoja Mozu, lai atklātu šo mīlestību un runātu ar Savu tautu Israēlu.

Tuvojoties ceturkšņa beigām, mūsu 5Moz grāmatas pētījumu noslēgumam, esam nonākuši arī Mozus šīs zemes dzīves pēdējās dienās.

Elena Vaita reiz rakstīja: “Mozus zināja, ka viņam jāmirst vienam; nevienam laicīgam draugam nebūtu ļauts kalpot viņam viņa pēdējās stundās. Viņa priekšā bija kāds noslēpums un baisums, kura priekšā viņa sirds saļima. Vissmagākais pārbaudījums bija viņa atdalīšana no tautas, par ko viņš rūpējās un ko mīlēja, – cilvēkiem, ar kuriem tik ilgi bija saistītas viņa intereses un viņa dzīve. Bet viņš bija mācījies uzticēties Dievam, un ar neapšaubāmu ticību viņš nodeva sevi un savu tautu Viņa mīlestībai un žēlastībai.” (“Sentēvi un pravieši”, 470., 471. lpp.)

Kā Mozus dzīve un kalpošana atklāja daudz par Dieva raksturu, tā arī viņa nāve un augšāmcelšanās.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. decembrī.

Mozus grēks. I daļa

Laiku pa laikam, pat atkrišanas un tuksneša ceļojumu laikā, Dievs brīnumainā veidā uzturēja Israēla bērņus. Tas ir, lai arī cik necienīgi viņi bija (un bieži tādi arī palika), Dieva žēlastība izplūda uz viņiem. Arī mēs esam Viņa žēlastības saņēmēji, lai arī cik necienīgi to saņemt mēs būtu. Galu galā, tā nebūtu žēlastība, ja mēs to būtu pelnījuši, vai ne?

Bez pārtikas, ko Kungs brīnumainā veidā viņiem nodrošināja tuksnesī, vēl viena Viņa žēlastības atklāsme bija ūdens, bez kā viņi būtu ātri gājuši bojā, īpaši dedzinošā tuksnesī. Runājot par šo pieredzi, Pāvils rakstīja: “Visi dzēruši to pašu garīgo dzērienu, jo tie dzēra no garīgās klints, kas tiem gāja līdzī, bet šī klints bija Kristus.” (1kor 10:4) Elena Vaita arī piebilda, ka “tad, kad ceļojuma laikā viņi gribēja ūdeni, pie apmetnes tas sāka plūst no klints šķembām” (“Sentēvi un pravieši”, 411. lpp.).

Izlasi 4Moz 20:1–13. Kas šeit notika, un kā mēs saprotam Kunga sodu Mozum par to, ko viņš bija izdarījis? _____

Vienā ziņā nav grūti saprast Mozus sarūgtinājumu. Pēc visām zīmēm, brīnumiem un neparastas atbrīvošanas, pēc visa, ko Kungs bija darījis viņu labā, viņi beidzot bija nonākuši pie Apsolītās zemes robežām. Kas notika? Pēkšņi viņiem pietrūka ūdens, un viņi sāka sazvērēties pret Mozu un Āronu. Vai Kungs nevarēja viņiem tagad nodrošināt ūdeni, kā Viņš to bija darījis iepriekš? Protams, ka varēja. Viņš arī to gatavojās darīt.

Tomēr ieklausieties Mozus vārdos, kad viņš divas reizes sit klinti. “Klausieties jel, jūs stūrgalvj! Vai mēs spēsim likt izplūst jūsu vajadzībām ūdenim no šīs klints?” (4Moz 20:10) Viņa balsī var saklausīt dusmas, jo viņš tos nosauca par “stūrgalvjiem”.

Problēma nebija viņa dusmas, kas bija slikti, bet saprotami, bet gan tas, ka viņš teica – “Vai mēs spēsim likt izplūst .. ūdenim?”, it kā viņš vai kāds cits cilvēks spētu likt izplūst ūdenim no klints. Savās dusmās viņš, šķiet, uz mirkli aizmirs, ka to varēja paveikt tikai Dieva spēks, kas darbojās viņu vidū. Vismaz viņam jau nu vajadzēja to zināt.

Cik bieži mēs sakām vai izdarām kaut ko dusmās un varbūt pat uzskatām, ka dusmas ir attaisnojamas? Kā mēs varam iemācīties apstāties, lūgt un meklēt Dieva spēku, lai vispirms pateiktu un darītu, kā ir pareizi, pirms pieļaujam kļūdu? _____

Mozus grēks. II daļa

Izlasi vēlreiz 4Moz 20:12, 13. Kādu konkrētu iemeslu Kungs nosauca, kāpēc Mozus nevarēja ieiet Apsolītajā zemē? Sk. arī 5Moz 31:2 un 5Moz 34:4. _____

Saskaņā ar šo pantu Mozus grēks bija kaut kas vairāk nekā tikai viņa centieni ieņemt Dieva vietu, kas jau tā bija pietiekami slikti. Viņš arī parādīja ticības trūkumu, kas tādām cilvēkiem kā Mozus bija nepiedodami. Galu galā, šis ir vīrs, kurš kopš degošā krūma (2Moz 3:2–16) bija pieredzējis Dievu daudz īpašāk nekā lielākā daļa cilvēku, saskaņā ar šo rakstvietu “Man neticēja”; tas ir, Mozus parādīja ticības trūkumu tam, ko Kungs bija teicis, un tādējādi nebija “Mani svētījis” Israēla bērnu priekšā. Citiem vārdiem, ja Mozus būtu saglabājis mieru un rīkojies pareizi, parādot savu ticību un uzticību Dievam tautas atkrišanas apstākļos, viņš būtu pagodinājis Kungu cilvēku priekšā un atkal būtu parādījis piemēru tam, kas ir patiesa ticība un paklausība.

Ievērojiet arī, ka Mozus nebija paklausījis tam, ko Kungs viņam lika īpaši darīt.

Izlasi 4Moz 20:8. Ko Kungs bija teicis Mozum darīt, un vai viņš tā rīkojās (4Moz 20:9–11)?

Devītajā pantā lasām, ka Mozus paņēma rīksti, kā Kungs bija viņam pavēlējis. Tik tālu viss ir labi. Bet 10. pantā, tā vietā, lai runātu uz klinti, no kuras tad būtu sācis plūst ūdens kā Dieva spēka pārsteidzoša izpausme, Mozus to sita, un nevis vienreiz, bet divreiz. Jā, klints sišana un ūdens rašanās no tās bija brīnums, bet noteikti ne tāds brīnums, kā vienkārši runājot uz to un redzot notiekam to pašu.

Virspusēji noteikti varēja likties, ka Dieva tiesa pār Mozu bija galēja: pēc visa, ko Mozus bija piedzīvojis, viņam beigās tomēr nebija ļauts ieiet Apsolītajā zemē. Kopš vien tiek stāstīts šis stāsts, cilvēki ir brīnījušies – kāpēc vienas pārsteidzīgas rīcības dēļ viņam tika liegta piedalīšanās tajā, ko viņš tik ilgi bija gaidījis!

Kā jūs domājat, kādu mācību Israēla bērniem vajadzēja iemācīties no tā, kas notika ar Mozu? _____

Mozus nāve

Nabaga Mozus! Aizgājis tik tālu, piedzīvojis tik daudz, bet nepiedzīvo apsolījumu, kas pirms daudziem gadsimtiem tika dots Ābrāmam: “Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi.” (1Moz 12:7)

Izlasi 5Moz 34:1–12. Kas notika ar Mozu, un ko Kungs teica par viņu, kas parādīja, cik īpašs cilvēks viņš bija? _____

“Šajā vientulībā Mozus atskatījās uz savu pārmaiņām bagāto un grūtību pilno dzīvi, kopš viņš bija pagriezis muguru ķēnišķīgā galma godam un izredzēm Ēģiptes valstī, lai savu likteni savienotu ar Dieva izredzētās tautas gaitām. Viņš atsauca atmiņā garos gadus, ko bija pavadījis tuksnesī pie Jetrus ganāmpulkiem, eņģeļa parādīšanos degošajā ērkšķu krūmā un aicinājumu atbrīvot Israēlu. Viņš atkal redzēja varenos brīnumus, ko Dieva spēkā veica izredzētās tautas labā. Neskatoties uz visu, ko Dievs viņiem bija darījis, neskatoties uz viņa paša lūgšanām un pūlēm, tikai divi no lielā pieaugušo pulka, kas atstāja Ēģipti, bija atrasti tik uzticīgi, ka drīkstēja ieiet apsolītajā zemē. Kad Mozus pārlūkoja savas darbības iznākumu, viņa grūtā un uzpurīgā dzīve tam likās gandrīz veltīga.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 471., 472. lpp.)

5Moz 34:4 stāsta ko ļoti interesantu: “Un Tas Kungs sacīja viņam: ‘Šī ir tā zeme, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, teikdams: taviem pēcnācējiem Es to došu! Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs iet pāri uz turieni!’” Kungs izmantoja valodu, kas bija gandrīz vārds vārdā ar to, ko Viņš bija atkal un atkal teicis sentēviem un viņu bērniem par šīs zemes došanu viņiem. Nu Viņš to atkārtoja Mozum.

Kungs arī teica, ka “Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs iet pāri uz turieni” (5Moz 34:4). Nav iespējams, ka Mozus, atrodoties tur, kur viņš bija, būtu varējis saredzēt visu, ko Kungs viņam rādīja, – no Moāba līdz Danai, Naftaļa zemei un arvien tālāk. Elena Vaita skaidri pasaka: tā bija pārdabiska atklāsme, ne tikai par zemi, bet par to, kāda tā izskatīsies pēc tam, kad viņi to būs ieguvuši īpašumā.

No vienas puses, kāds varētu domāt, ka Kungs ķircina Mozu: tu varēji būt tur, ja būtu vienkārši paklausījis. Drīzāk Kungs ar to parādīja Mozum, ka, neskatoties uz visu, pat neskatoties uz Mozus kļūdu, Dievs gribēja būt uzticīgs derības apsolījumiem, ko Viņš bija izteicis tēviem un visam Israēlam. Kā mēs redzēsīm, Kungam bija padomā pat vēl kaut kas labāks Savam uzticamajam, bet kļūdainajam kalpam.

Mozus augšāmcelšanās

“Tā Mozus, Tā Kunga kalps, nomira Moāba zemē, kā Tas Kungs bija sacījis. Un Viņš to apglabāja ielejā, Moāba zemē iepretim Bet-Peoram, un neviens nezina viņa kapa vietu līdz pat šai dienai.” (5Moz 34:5, 6) Tādējādi Mozus, kas bija tik centrāla persona Israēla dzīvē, cilvēks, kura raksti turpina dzīvot ne tikai Israēlā, bet arī baznīcās un sinagogās, nomira.

Mozus nomira, tika apglabāts, cilvēki viņu apraudāja, un tas bija viss. Pavisam noteikti uz šo gadījumu attiecināms Atklāsmes grāmatas princips: “Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.” (Atkl 14:13)

Tomēr Mozus nāve nebija pēdējā nodaļa viņa dzīves stāstā.

Izlasi Jūdās 1:9. Kas šeit notiek, un kā šis pants palīdz izskaidrot Mozus parādīšanos vēlāk Jaunajā Derībā? _____

Lai gan mums ir dots tikai mazs mirklis, toties kas tā par neticamu ainu! Miķelis, pats Kristus, strīdas ar velnu par Mozus miesu. Strīdējās par to – kā? Nav šaubu, ka Mozus bija grēcinieks; patiešām, viņa pēdējais zināmais grēks, piesavinoties Dievam pienākošos godu, bija tāds pats, kas Luciferu izmeta no Debesīm: “Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais.” (Jes 14:14) Strīds par Mozus miesu, iespējams, bija tāpēc, ka Kristus pieprasīja Mozum apsollīto augšāmcelšanu.

Bet kā Kristus to varēja darīt grēcinieka Mozus labā, kas bija pārkāpis Viņa likumu? Atbilde, protams, var būt tikai krusts. Tāpat kā visi dzīvnieku upuri norādīja uz Kristus nāvi, tā acīmredzot Kungs tagad, raugoties nākotnē uz krustu, pasludināja Mozus miesu par augšāmceltu. “Grēka dēļ Mozus bija nonācis sātana varā. Skatoties pēc personiskajiem nopelniem, viņš bija likumīgs nāves gūsteknis, bet to uzmodināja mūžīgai dzīvībai, pamatojoties uz Pestītāja vārdu. Mozus no kapa piecēlās godībai un kopā ar savu Atbrīvotāju pacēlās Dieva pilsētā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 479. lpp.)

Kā šis ziņojums par Mozu palīdz mums saprast glābšanas plāna dziļumu, ka pat pirms krusta notikumiem Mozus varēja tikt augšāmcelts nemirstībai? _____

Mūsu visu augšāmcelšanās

Ar pievienoto gaismu no Jaunās Derības Mozus izslēgšana no Apsolītās zemes galu galā nešķiet liels sods. Laicīgas Kānaānas un vēlāk laicīgas Jeruzalemes vietā (kas visā zināmajā vēsturē ir bijusi karu, cīņu un ciešanu vieta), “Debesu Jeruzaleme” (Ebr 12:22) nu ir viņa mājas. Daudz labākas mājas – pavisam noteikti!

Mozus bija pirmais zināmais cilvēks Bībelē, kas augšāmcēlies no mirušajiem. Ēnohs tika aizrauts Debesīs, nāvi neredzējis (1Moz 5:24), arī Elija (2ķēn 2:11), bet, cik vien tālu sniedzas rakstītais ziņojums, Mozus bija pirmais, kas ir augšāmcelts mūžīgai dzīvei.

Mēs nezinām, cik ilgi Mozus gulēja zemes klēpī, bet tam nav nozīmes. Viņš aizvēra savas acis nāvē, līdz ar to, vai tās bija dažas stundas vai 300 gadu, viņam tas bija viens un tas pats. Tas pats attiecas uz ikvienu mirušo; mūsu pieredze, vismaz līdz nomiršanas brīdim, neatšķirsies no Mozus pieredzes. Mēs aizveram savas acis nāvē, un nākamais, ko mēs zinām, ir vai nu Jēzus otrā nākšana, vai arī diemžēl pēdējā tiesa (sk. Atkl 20:7–15).

Izlasi 1kor 15:13–22. Kāds liels apsolījums šeit ir atrodams, un kāpēc Pāvila vārdiem ir nozīme tikai tad, ja mēs saprotam, ka mirušie dus Kristū līdz augšāmcelšanai? _____

Bez augšāmcelšanās cerības mums vispār nav nekādas cerības. Kristus augšāmcelšanās ir mūsu garantija, pie krusta “šķīstījis no grēkiem” (Ebr 1:3) kā mūsu upura Jērs, Kristus nomira un augšāmcēlās, un, pateicoties Viņa augšāmcelšanai, mums ir drošība par mūsu augšāmcelšanos ar Mozu kā pirmo piemēru no kritušajiem cilvēkiem, kas uzmodināts no mirušajiem. Pateicoties Kristus darbam, Mozus tika uzmodināts, un, pateicoties tam, ko izdarīja Kristus, arī mēs tiksim uzmodināti.

Tādējādi mēs varam Mozū atrast piemēru glābšanai ticībā – ticībā, kas atklājas uzticības pilnā dzīvē un uzticībā Dievam, pat ja viņš beigās izdarīja kļūdu. Visā 5Moz grāmatā mēs redzam, kā Mozus atkal un atkal aicināja Dieva ļaudis uz līdzīgu uzticību, līdzīgu atsaukšanos žēlastībai, kas viņiem ir dota tāpat kā mums, kas atrodamies pie Apsolītās zemes robežām.

Vai ne tas pats Dievs neaicina arī mūs būt uzticīgiem? Ko mēs varam darīt, lai pārliecinātos, ka nepieļaujam tās pašas kļūdas, no kurām Mozus brīdināja 5Moz grāmatā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dusmīgi izsaucoties: ‘Vai mēs jums nedabūsīm ūdeni no šīs klints?’ – tie nostājās Kunga vietā, it kā tāds spēks būtu atkarīgs no viņiem – cilvēkiem, ar visām cilvēciskajām vājībām un kaitēm. Pastāvīgas ļaužu kurnēšanas un dumpošanās nogurdināts, Mozus bija izlaidis no acīm Visvareno Palīgu, un bez Dieva spēka viņš savas dzīves stāstu aptraipīja ar cilvēciskas vājības izpausmi. Vīrs, kas varēja palikt šķīsts, stiprs un nesavtīgs līdz dotā uzdevuma izpildes beigām, tomēr tika pārvarēts. Dievs tika apkaunots Israēla draudzes priekšā tad, kad Viņu vajadzēja sevišķi pagodināt un izcelt.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 418. lpp.)

“Apskaidrošanas kalnā Mozus bija kopā ar pārvērsto Eliju. Viņus tur Tēvs nosūtīja kā gaismas un godības vēstnešus savam Dēlam. Tā beidzot tika paklausīta Mozus lūgšana, kuru viņš izteica pirms daudziem gadsimtiem. Viņš stāvēja uz “labās zemes” kalna savas tautas mantojuma vidū un deva liecību par To, kurā sakopojās visi Israēlam dotie apsolījumi. Tāda ir pēdējā aina, kas mirstīgo skatam atklāta par šī, no Debesīm tik augsti godātā, vīra dzīves gājumu.” (“Sentēvi un pravieši”, 479. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. No vienas puses, jā – Mozus bija augšāmcelts un pacelts Debesīs īsi pēc savas nāves. Bet vienlaikus nabaga Mozum (kā mēs to varam pieņemt) ir jānoskatās uz visu šo haosu, kas notiek šeit, lejā. Cik labi, ka lielākā daļa no mums tiks augšāmcelta pēc tam, kad visa cīņa uz zemes būs noslēgusies Jēzus otrās nākšanas laikā! Kā šī var būt pat lielāka svētība nekā tā, ko piedzīvoja Mozus?

2. Kā stāsts par Mozus nāvi un augšāmcelšanos parāda mums, kā Jaunā Derība, lai gan balstīta uz Veco Derību, aizved mūs tālāk nekā Vecā Derība un var izliet patiešām daudz jaunas gaismas pār to?

3. Kā stāsts par Mozus dzīvi, ieskaitot klints sišanu dusmās, ir piemērs tam, ko nozīmē dzīvot ticībā un būt glābtam ticībā bez bauslības darbiem?

4. Grupā pārrunājiet augšāmcelšanās apsolījumu laika galā. Kāpēc tas ir tik svarīgi visām mūsu cerībām? Ja mēs varam uzticēties Dievam šajā jautājumā, tas ir, mūsu uzmodināšanā no nāves, vai mums nevajadzētu spēt uzticēties Viņam arī visā citā? Galu galā, ja Viņš spēj darīt mūsu labā pat to, ko tad Viņš nespēj?